

Одлука којом се доноси закон о измјенама и допунама Закона о одбрани Републике Српске

Користећи се овлашћењима која су дата високом представнику чланом V Анекса 10. (Споразум о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је високи представник коначни ауторитет у земљи за тумачење наведеног Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II. 1. (д) истог Споразума према којем високи представник “пружа помоћ, када то оцијени неопходним, у изналажењу рјешења за све проблеме који се појаве у вези са имплементацијом цивилног дијела Споразума”;

Позивајући се на став XI 2. Закључака са Конференције Савјета за имплементацију мира који се састао у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет поздравио намјеру високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи за тумачење Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора да би помогао у изналажењу рјешења за проблеме, како је претходно речено, “доношењем обавезујућих одлука, када то буде сматрао неопходним,” у вези са одређеним питањима, укључујући (у складу са подставом (ц) овог става) и “друге мјере у сврху обезбјеђења имплементације Мировног споразума на цијелој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета”;

Посебно наглашавајући члан I(1) Устава Босне и Херцеговине који предвиђа следеће: “Република Босна и Херцеговина, чије је званично име од сада “Босна и Херцеговина”, наставља своје правно постојање по међународном праву као држава”;

Узимајући у обзир члан I(3) Устава Босне и Херцеговине, који предвиђа следеће: “Босна и Херцеговина се састоји од два

ентитета: Федерације Босне и Херцеговине и Републике Српске (у даљем тексту: “ентитети”);

Узимајући у обзир члан III(3)(б) Устава Босне и Херцеговине, који предвиђа: “Ентитети и њихове ниже јединице у потпуности ће поштовати овај Устав, којим се стављају ван снаге одредбе закона Босне и Херцеговине и одредбе устава и закона ентитета које су у супротности с њим”;

Имајући на уму Коминике Управног одбора Савјета за имплементацију мира од 28. марта 2003. године, у којем је у погледу продаје оружја Ираку од стране Ваздухопловног завода “Орао” “нагласио да је, с обзиром на питања систематске реформе и политичке одговорности, од кључне важности да се предузму одговарајуће мјере како би се спријечило да поново дође до такве ситуације” и да “очекује пуну сарадњу свих мјеродавних органа власти у БиХ у смислу испуњавања обавеза које имају према Дејтонском-Паришком мировном споразуму и као органи земље чланице Уједињених нација. Управни одбор је такође нагласио потребу за реформом одбране у циљу рјешавања питања која су у супротности са Уставом БиХ и припреме БиХ за интеграцију у евроатлантске структуре.”

Узимајући у обзир и имајући у виду горе наведено, високи представник овим доноси сљедећу

ОДЛУКУ

којом се доноси закон о измјенама и допунама Закона о одбрани Републике Српске (Службени гласник Републике Српске, 21/96, 46/01)

Наведени закон ступа на снагу као закон Републике Српске, са важењем од датума прописаног чланом 7 закона, на привременој основи, све док га Народна скупштина Републике Српске не усвоји у истом облику, без измјена и допуна и без додатних услова.

Ова Одлука ступа на снагу одмах и без одлагања ће бити

објављена у Службеном гласнику Републике Српске.

Члан 1.

У члану 1. Закона о одбрани Републике Српске додаје се нови став који гласи:

Систем одбране Републике Српске се организује тако да се обезбиједи заштита суверенитета и територијалног интегритета Босне и Херцеговине и тако да се обезбиједи да војне снаге дјелују под цивилном командом у складу са Уставом Босне и Херцеговине.

Члан 2.

У члановима 1, 2, 6, 7, 8, 9, 14, 19, 20, 21, 24, 30, 38, 50, 53, 54, 55, 56, 58, 66, 67, 68, 78, 79. и 81. Закона о одбрани Републике Српске, ријеч “држава” у одговарајућим падежима се замјењује ријечима “Република Српска” у одговарајућим падежима.

Члан 3.

Наслов Дијела II Закона о одбрани Републике Српске, “Права и обавезе државних органа” мијења се и гласи:

“Права и обавезе органа Републике Српске”

Члан 4.

У члановима 1, 5. и 10. Закона о одбрани Републике Српске, ријеч “сувереност” и ријеч “независност” бришу се.

Члан 5.

Члан 15. Закона о одбрани Републике Српске брише се.

Члан 6.

Ставови 2, 3. и 4. у члану 18. Закона о одбрани Републике Српске бришу се.

Члан 7.

Овај закон ступа на снагу одмах и без одлагања се објављује у Службеном гласнику Републике Српске.

Сарајево, 1 април 2003. године

Педи Ешдаун

Високи представник